

Overweging nav. Genesis 7: 24, 8: 1-14 en Matteüs 28: 19 en 20

Lieve mensen, jong en oud in het bijzonder Jeroen,  
Krimzen en Esther, allen gemeente van Christus

Eigenlijk vind ik het steeds weer even schrikken  
als ik die zin lees:  
Toen dacht God weer aan Noach...  
God heeft de deur van de ark achter Noach gesloten.  
Laat het vervolgens 40 dagen en nachten regenen.  
En dan nog eens 150 dagen was de aarde  
met water bedekt.  
Dat is meer dan een half jaar...  
En toen dacht God weer aan Noach...  
Wat een tussentijd...  
Alsof je leeft in niemandsland...  
Wat moet Noach gedacht hebben  
na die grote vloed...  
Trouwens die vloed noemen we vaak zondvloed.  
Denkende dat het is afgeleid van zonde.  
Want ja, zo redeneren we dan,  
God liet het zo regenen,  
omdat hij spijt had van zijn schepping.  
Maar zondvloed is gewoon een oudhollands woord  
dat grote vloed betekent.  
En God redde juist zijn schepping in die kist.  
Kunnen we ons het voorstellen?

Toen dacht God weer aan Noach....  
Herkennen we, dat we zelf ook weleens denken  
dat God niet meer aan ons denkt?  
Door alles wat er gebeurt in je leven?  
Daar hebben we ook over gesproken  
tijdens het gesprek  
met Jeroen, Krimzen, Esther, Mia  
en de moeder van Jeroen.

Mia vertelde ons dat ze wel eens vroeger  
in Papua/Nieuw Guinea zo  
in de zorgen zat over geld en voedsel,  
dat ze wel eens naar buiten is gelopen  
en voor de deur stond en riep naar boven:  
'God, waar ben je dan?'  
En dat er dan toch op de een of andere manier  
ook weer antwoord komt...  
Dat God ook werkt door mensen,  
en er ineens iemand voor de deur staat  
met een pan eten.  
En ook jullie Jeroen, Krimzen en Esther  
beaamden dat gevoel te kennen,  
alsof God soms niet meer aanwezig is. En ik denk dat we het misschien allen herkennen?

Het gevoel... waarom zwijgt God?  
Waar is Hij?

En toch leert het verhaal van Noach ons,  
dat God door het zwijgen heen, aanwezig blijft.  
Immers God had zich verbonden met Noach  
omdat God het kwaad in de wereld zag.  
Mensen die alleen maar om zichzelf dachten,  
machtsongelijkheid, onrechtvaardigheid.  
De chaos lijkt weer als voor de schepping.  
Daarom wil God zijn schepping redden in die  
kist met een omvang van een langwerpige  
flatgebouw met drie verdiepingen.  
Die moet blijven drijven in tijden van nood.  
Want als het water stijgt, zwijgt God.  
En in die tijd is het onderkomen voor mens en dier  
niet meer dan een drijvende doods-kist,  
die meedrijft op de chaos van het leven.  
In tijden van crisis, ook voor ons geldt,  
gaat het letterlijk en figuurlijk gesproken om,  
je hoofd boven water te houden.  
Want de overgang van het oude  
naar het nieuwe, zeg maar die tussentijd  
is een moeizaam genezingsproces.

150 dagen is een hele tijd als er alleen maar water is.  
Het leven is niet zomaar weer klaar.  
In zo'n tussentijd van het oude naar het nieuwe,  
ben je vaak ook kwetsbaarder.  
Immers de toekomst is ongewis.  
We weten wel: Er is altijd een nieuwe kans,  
maar die is niet altijd zomaar voor handen.  
Een mensenleven kent in de regel vele crisissen,  
waarbij het soms lijkt alsof je  
door het doodswater, door de chaos heen moet.  
Ik noemde bij het Kyriegebed enkele voorbeelden  
over het schuld op je nemen  
of altijd bij de ander leggen.  
Ook ons eigen leven is getekend  
met grote en kleine crisissen waar je doorheen moet.  
Maar vaak iets waarvan je later zegt:  
Het heeft me ook iets goeds gebracht.  
Maar het is altijd achteraf pas te zeggen.  
Die hoop dat het je toch iets brengt,  
mogen we halen uit het verhaal van Noach,  
maar ook uit het zendingsbevel.  
Want ook dopen is door de chaos heen gaan,  
en erop mogen vertrouwen dat God zegt:  
Ik zal er zijn voor jou!

Noach hervindt zich na die 150 dagen.  
Het water zakt.

Hij kan zich weer oriënteren  
en na een soort veertigdagentijd  
ziet hij kans eerst een raaf  
en later een duif te laten vliegen  
De duif, als teken van hoop,  
die eerst terugkomt ,  
omdat er geen plek is om te rusten,  
7 dagen later met een olijfblad.  
En nog eens 7 dagen later niet meer terug komt.  
Omdat er weer plaats is om te leven.  
Ook hier zien we dat het er niet meteen is.  
Soms hebben dingen tijd nodig om een nieuw  
ander leven weer aan te kunnen.

Maar laten we voor ogen houden met het verhaal van Noach:  
Het was God er niet om te doen  
om de wereld te vernietigen,  
maar om de wereld te verlossen van het kwaad.  
Want God is een God van leven,  
die het rechtvaardige wil.  
Dwars door de chaos van het leven,  
blijven vertrouwen,  
ook door doop en belijdenis heen,  
dat God zegt tegen ieder mensenkind:  
IK zal er zijn voor jou!  
Laten wij God van onze kant dan  
ook ons vertrouwen geven.  
Want hij roept ons.  
Geeft ons een nieuw hart.  
Daar mogen we ons voor openstellen.

Moge het zo zijn.  
Amen